

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 138/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Lašákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavné sťažnosti Roľníckeho družstva “Jakubovany“, Jakubovany 189, IČO 36 470 201, zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Pollova 32, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 59/2018 z 29. januára 2019 a sp. zn. 2 Cdo 46/2018 z 29. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti Roľníckeho družstva “Jakubovany“ o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť (ďalej len „sťažnosť č. 1“) Roľníckeho družstva „Jakubovany“, Jakubovany 189, IČO 36 470 201 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, neidentifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 59/2018 z 29. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie č. 1“).

2. Z ústavnej sťažnosti č. 1 a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalovanou stranou v konaní o vypratanie nehnuteľnosti vedenom pod sp. zn. 25 C 44/2014 na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd v označenej veci rozhodol rozsudkom zo 14. septembra 2015 tak, že žalobe vyhovel a uložil prvým výrokom povinnosť sťažovateľovi „vypratať časť nehnuteľnosti – výkrmne hovädzieho dobytka – súpisné č. ■■■■, stojacej na novovytvorenej parcele č. ■■■■ nachádzajúcej sa v kat. území ■■■■, okres ■■■■, zapísanej na ■■■■, o výmere 1 497 m², vyznačenej na geometrickom pláne č. 57/2015 vyhotovenom spoločnosťou GEODUS, s. r. o., dňa 24. 04. 2015, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“ a druhým výrokom rozsudku uložil povinnosť sťažovateľovi nahradiť žalobcovi trovy konania. Sťažovateľ nespokojný s označeným rozsudkom súdu prvej inštancie podal proti nemu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 20 Co 12/2016 z 23. marca 2017 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“). Odvolací súd označeným rozsudkom rozhodol o odvolaní vo veci samej, ako aj o podanom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 13. júla 2015 tak, že vo výrokovej časti rozhodnutia uviedol:

„I. Zrušuje sa uznesenie.

II. Potvrďuje sa rozsudok.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

Sťažovateľ nespokojný s rozsudkom odvolacieho súdu podal proti nemu dovolanie. Prípustnosť svojho dovolania odôvodnil vadami konania podľa § 420 písm. e) a f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). O dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ústavnému súdu podrobne opisuje skutkové okolnosti prípadu a všetky svoje námietky vo vzťahu ku konaniu pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom, ktoré uviedol aj v dovolaní, a tvrdí, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu možno považovať podľa jeho „*obsahu za zmätočné, nepreskúmateľné a vydané v rozpore so zákonom*“. V tomto smere tvrdí, že ani jeden vo veci konajúcich súdov „*neskúmal procesné podmienky konania a teda neskúmal aktívnu procesnú vecnú legitimáciu a ani procesnú pasívnu vecnú legitimáciu strán sporu, a ani jeden neodstránil zjavnú zmätočnosť a nejednoznačnosť označenia žalobcu – aj dátumom narodenia aj IČO-m...*“. Podľa názoru sťažovateľa výrok rozsudku súdu prvej inštancie je nevykonateľný, pretože „*nebolo a nie je definované, ktorú časť – prednú, zadnú strednú alebo ľavú, či pravú mal sťažovateľ vypratať*“. Takisto sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť s tým, že predmetný geometrický plán č. 57/2015 vyhotovený spoločnosťou GEODUS z 24. apríla 2015 nie je zapísaný v katastri nehnuteľností a tiež príslušnej správe katastra nehnuteľností vyčíta, že žalobcu zapísal ako fyzickú osobu identifikovanú dátumom narodenia, a nie IČO. Pokiaľ ide o porušenie ostatných označených základných práv sťažovateľa napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu č. 1, tieto v sťažnosti bližšie neodôvodnil, len tvrdí, že došlo aj k porušeniu týchto práv.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«1. Základné právo sťažovateľa Rolnícke družstvo “Jakubovany“, sídlo: Jakubovany č. 189, 083 01 Jakubovany, IČO: 36 470 201 upravené v čl. 46 ods. 1, čl. 47, ods. 2, 3,

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 59/2018 porušené bolo.

2. Rozhodnutie /uznesenie/ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 59/2018, zo dňa 29. 01. 2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi: Roľnícke družstvo "Jakubovany", sídlo: Jakubovany č. 189, 083 01 Jakubovany, IČO: 36 470 201 sa priznáva finančné zadosťučinenie 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Sťažovateľovi: Roľnícke družstvo "Jakubovany", sídlo: Jakubovany č. 189, 083 01 Jakubovany, IČO: 36 470 201 sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia v sume 346,26 Eur...»

5. Sťažovateľ 29. mája 2019 doručil ústavnému súdu ďalšiu ústavnú sťažnosť (ďalej len „sťažnosť č. 2“) smerujúcu proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 46/2018 z 29. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie č. 2“), pričom rozsah namietaných práv je totožný ako proti postupu a napadnutému uzneseniu č. 1 (pozri bod č. 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Sťažovateľ navrhol z dôvodu vecnej súvislosti, ako aj totožnosti strán sporu spojiť obe sťažnosti na spoločné konanie.

6. Zo sťažnosti č. 2 a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalovanou stranou v konaní o zaplatenie sumy 23 984,81 € s príslušenstvom v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 8 C 87/2016 z titulu bezdôvodného obohatenia ako nezaplateného nájmu za nehnuteľnosti, ktoré mal vypratať. Okresný súd v označenej veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie z 10. augusta 2016 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“) a zaviazal sťažovateľa na zaplatenie žalovanej sumy a priznal nárok na náhradu trov konania žalobcovi. Sťažovateľ proti označenému rozsudku pre zmeškanie podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 230/2016 tak, že ho odmietol ako neprípustné podľa § 386 písm. c) CSP s odôvodnením, že vo veci sťažovateľa boli bez akýchkoľvek pochybností splnené všetky predpoklady pre vydanie rozsudku pre zmeškanie. Sťažovateľ nespokojný s rozsudkom odvolacieho súdu podal proti nemu dovolanie. Prípustnosť svojho dovolania odôvodnil vadou konania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd napadnutým

uznesením č. 2 dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) CSP s odôvodnením, že dovolateľ síce označil procesnú vadu, avšak neuviedol, v čom táto vada zmätočnosti spočíva.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti č. 2 namieta porušenie tých istých označených práv napadnutým uznesením č. 2 najvyššieho súdu a jeho predchádzajúcim postupom. Argumentuje tým, že v záhlaví napadnutého uznesenia č. 2 je uvedené označenie žalobcu „**██████████**, samostatne hospodáriaci roľník, bývajúci v **██████████** – a to bez uvedenia dátumu narodenia, či IČO, avšak v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 8 C/87/2016 bol žalobca označený **██████████**, **██████████**, bytom **██████████**, podnikajúci pod obchodným menom: **██████████** samostatne hospodáriaci roľník, so sídlom **██████████** **██████████**“, čo podľa názoru sťažovateľa spôsobuje „zjavnú zmätočnosť, nejasnosť a neurčitost' v označení žalobcu“, preto považuje rozsudok okresného súdu a uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu v tejto jeho veci „podľa ich obsahu za zmätočné, nepreskúmateľné a vydané v rozpore so zákonom a Ústavou Slovenskej republiky“. V ďalšom poukazuje na rozdiely v záhlaviach označených rozhodnutí všeobecných súdov v danej veci a je toho názoru, že ak by sudy skúmali vecnú legitimitáciu žalobcu, museli by zistiť, že žalobca nie je na **██████████**, k. ú. **██████████**, okres **██████████**, označený IČO. Taktiež poukazuje na údajné vady, ktoré uviedol v sťažnosti č. 1, ktoré podľa jeho názoru majú tú spojitost', že pokiaľ rozsudok odvolacieho súdu (sťažnosť č. 1, pozn.) bol nevykonateľný a zmätočný, nie je mu „zrejmé akým myšlienkovým postupom a akými dôkazmi, sudy dospeli k záverom, že uplatnený nárok žalobou bol dôvodný“. Pokiaľ ide o porušenie ostatných označených základných práv sťažovateľa napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu č. 1, tieto ani v sťažnosti č. 2 bližšie neodôvodnil, len tvrdí, že došlo aj k porušeniu týchto práv.

8. Vychádzajúc z uvedenej argumentácie, sťažovateľ v závere svojej ústavnej sťažnosti č. 2 navrhol, aby ústavný súd o nej rozhodol týmto nálezom:

«1. Základné právo sťažovateľa Rolnícke družstvo "Jakubovany", sídlo: Jakubovany č. 189, 083 01 Jakubovany, IČO: 36 470 201 upravené v čl. 46 ods. 1, čl. 47, ods. 2, 3,

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v konaní pod sp. zn. 2 Cdo 46/2018 porušené bolo.

2. Rozhodnutie /uznesenie/ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 46/2018, zo dňa 29. 11. 2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi: Roľnícke družstvo "Jakubovany", sídlo: Jakubovany č. 189, 083 01 Jakubovany, IČO: 36 470 201 sa priznáva finančné zadostučinenie 35.000 Eur... ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Sťažovateľovi: Roľnícke družstvo "Jakubovany", sídlo: Jakubovany č. 189, 083 01 Jakubovany, IČO: 36 470 201 sa priznávajú trovy konania / právneho zastúpenia v sume 826,28 Eur...»

9. Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 117/2019 zo 6. júna 2019 obe ústavné sťažnosti sťažovateľa (ústavnú sťažnosť č. 1 a č. 2, pozn.) spojil na spoločné konanie podľa § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 166 ods. 1 CSP s tým, že ústavné sťažnosti sťažovateľa vedené pod sp. zn. Rvp 696/2019 a sp. zn. Rvp 946/2019 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 696/2019.

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrh, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva

alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

16. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

K ústavnej sťažnosti č. 1

a) Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

17. Podstatou ústavnej sťažnosti č. 1 je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

18. Porušenie označeného základného práva vidí sťažovateľ v namietanej nesprávnosti právnych záverov v napadnutom uznesení najvyššieho súdu, ktorými bolo jeho dovolanie odmietnuté ako procesne neprípustné. Tvrdí, že napadnuté uznesenie najvyššieho

súdu je arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, pretože najvyšší súd sa podľa jej názoru nevysporiadal so všetkými jeho námietkami uvedenými v dovolaní, najmä však nejednoznačnosťou totožnosti žalobcu v záhlaví rozsudku, kde žalobca bol identifikovaný dátumom narodenia a zároveň IČO, ako aj nevykonateľnosťou rozsudku z dôvodov uvedených v bode 3 tohto rozhodnutia.

19. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že dôvody, ktoré sťažovateľa viedli k záveru o porušení jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, sú neopodstatnené. Ako vyplýva z dovolania sťažovateľa, prípustnosť dovolania mala byť založená na dôvode podľa § 420 písm. e) (vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd) a f) CSP (sťažovateľovi boli odňaté procesné práva v takej miere, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, pozn.). Pokiaľ ide o označený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP, sťažovateľ v sťažnosti v tomto smere najvyššiemu súdu nevytýkal, že by svoje rozhodnutie odôvodnil arbitrárne, resp. že ho neodôvodnil dostatočne, preto sa ústavný súd zaoberal len tvrdenou arbitrárnosťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, čo sa týka namietanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) vo svetle jeho výhrad. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sťažovateľovi vysvetlil povahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku (body 7 až 11 odôvodnenia napadnutého uznesenia), následne posúdil sťažovateľom namietaný dôvod prípustnosti v kontexte jeho námietok a dospel k záveru, že námietky sťažovateľa nezakladajú označený dôvod prípustnosti dovolania, pričom sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, že tvrdená zmätočnosť rozsudku z dôvodov, ktoré sťažovateľ uviedol v dovolaní, zakladá označený dôvod prípustnosti dovolania [§ 420 písm. f) CSP]. V tejto súvislosti konštatoval, že argumentácia sťažovateľa skôr zodpovedá nesprávnemu právnemu posúdeniu (body 43, 44 a 45 odôvodnenia napadnutého uznesenia), čo samo osebe v zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu (citovanej v napadnutom uznesení) nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd konštatuje, že obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia vyhodnotil ako ústavne konformný, keďže najvyšší súd reagoval a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa a dostatočne artikuloval dôvody, prečo v okolnostiach danej veci neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania.

20. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014) ďalej vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

21. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

22. Vychádzajúc z uvedeného a zo skutočnosti, že najvyšší súd primeraným spôsobom aplikoval na vec sa vzťahujúce procesné normy týkajúce sa dovolania a náležite odôvodnil svoje napadnuté uznesenie, ústavný súd konštatuje, že neexistuje relevantná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením najvyššieho súdu ani postupom, ktorý mu predchádzal, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

b) Namietané porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy

23. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom ako už bolo uvedené v bode 3 odôvodnenia tohto rozhodnutia, sťažovateľ neuviedol, na základe čoho sa domnieva, že došlo k porušeniu týchto označených práv. Inými slovami, svoju sťažnosť v tejto časti vôbec neodôvodnil. Navyše, pokiaľ ide o čl. 48 ods. 2 ústavy, tento obsahuje viacero čiastkových práv, preto sa vyžaduje, aby sťažovateľ porušenie svojho práva podľa tohto článku ústavy označil aj jeho slovným pomenovaním, čo neurobil.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť v tejto časti pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

25. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

26. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

27. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho

základných práv a slobôd. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádza do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 ústavného súdu vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu avšak nie samotnej podstaty návrhu.

28. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

29. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

30. Pretože predmetná sťažnosť č. 1 v predloženej podobe v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce kvalifikované odôvodnenie, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

31. Keďže sťažnosť č. 1 sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v petite jeho sťažnosti nezaoberal.

32. Nad rámec odôvodnenia ústavný súd k vecným výhradám sťažovateľa uvádza, že sťažovateľove tvrdenia o neurčitosti, resp. zmätočnosti označenia žalobcu v záhlaví rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj v záhlaví rozsudku odvolacieho súdu sú neopodstatnené, pretože žalobca v danom konaní od počiatku vystupoval ako fyzická osoba (podnikateľ) a vo veci konajúce súdy boli povinné ho identifikovať aj dátumom narodenia, a to práve z dôvodu vykonateľnosti týchto rozsudkov, pretože správa katastra nehnuteľností pri zápise vlastníka fyzickej osoby vyžaduje podľa § 24 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov identifikáciu vlastníka fyzickej osoby dátumom narodenia, len pri právnických osobách sa uvádza IČO. Skutočnosť, že všeobecné súdy označovali žalobcu nesprávne (bez súčasného uvedenia jeho dátumu narodenia a skutočnosti, že podniká ako fyzická osoba pod určitým obchodným menom a určitým IČO), nepredstavuje neurčitosť označenia žalobcu, a už vôbec nie zmätočnosť konania. V celom priebehu konania súdy konali na strane žalobcu s tým istým subjektom. Takisto pokiaľ ide o údajne neurčité výroky rozsudku odvolacieho súdu, tieto je potrebné vnímať v súvislosti s predmetom konania, ktorý je označený v záhlaví rozhodnutia. Keďže krajský súd v záhlaví svojho rozsudku riadne a nezameniteľným spôsobom označil predmet svojho konania, výroková časť jeho rozhodnutia nevyvoláva žiadne pochybnosti. K sťažovateľovej námietke, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie je nevykonateľný, ústavný súd len dodáva, že po zápise novovzniknutých parciel č. [REDACTED] a [REDACTED] do katastra nehnuteľností o určitosti výroku pochybovať nebude.

K ústavnej sťažnosti č. 2

a) Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

33. Podstatou druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia č. 2 najvyššieho súdu z dôvodu, že podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd nepreskúmateľne a neurčito vysporiadal s jeho vecnými výhradami uvedenými v dovolaní.

34. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia č. 2 najvyššieho súdu dospel k záveru, že ho možno považovať za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne, ani za svojvoľné alebo za nepreskúmateľné. Toto odôvodnenie poskytuje dostatočný základ pre jeho výrok. Úvahy najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce z namietanej vady uvedenej v dovolaní a relevantných noriem procesného práva, ktorých účel a význam nepopierajú. Najvyšší súd, vychádzajúc z obsahu dovolania (bod 3 odôvodnenia napadnutého uznesenia č. 2), konštatoval nedostatočné vymedzenie dovolacích dôvodov podľa § 431 CSP a podľa § 447 písm. f) CSP dovolanie sťažovateľa odmietol. Ústavný súd tiež nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu č. 2 najvyššieho súdu z hľadiska posúdenia možného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv. Z uvedeného dôvodu ústavnú sťažnosť č. 2 sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením č. 2 najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

b) Namietané porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy

35. Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením č. 2 najvyššieho súdu, pričom ako už bolo uvedené v bode 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia, sťažovateľ ani vo svojej druhej sťažnosti neuviedol, na základe čoho sa domnieva, že došlo k porušeniu označených práv.

36. Ústavný súd z rovnakých dôvodov (uvedených v bodoch 24 až 30, pozn.) ústavnú sťažnosť č. 2 v časti základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením č. 2 najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

37. Keďže aj sťažnosť č. 2 sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v petite jeho sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2019